

Sommerfuglen

En sød og anderledes historie om Michael og 12 årige Victoria.

Kapitel 1

Michael var i godt humør! Så godt at han hoppede af fornøjelse, mens han målrettet bevægede sig gennem byens pæneste kvarter; et område hvor gamle patriciervillaer lå fornemt tilbagetrukne i velholdte, parklignende haver.

At han var så overstadig skyldtes selve målet for hans udflugt. Så vidt han vidste, var han nemlig på vej til en *date*, eller i det mindste på vej til noget som han mente kunne udvikle sig til en date. En rigtig date - af den slags som, hvis alt gik efter planen, ville være forbundet med status, prestige og - især - visse *modne* aktiviteter, som han for tiden var ret optaget af.

Michael savnede ikke status hos pigerne - tværtimod. Han var genstand for åbenlys beundring når han selvsikkert bevægede sig gennem skolens kantine, eller når han indtog sin plads langt fremme i klasselokalet. Han blev fulgt af hvisken fra pigernes små sladdergrupper, og i timerne fik mange kønne øjne et sløret udtryk når han frimodigt stillede spørgsmål til læreren. Intelligente spørgsmål - for Michael var den dygtigste i sin klasse og helt bevidst om sin status.

Det kan heller ikke nægtes at han gjorde en del brug denne status. Michael havde således kysset ret mange piger, og hvis man kunne lave en slags uofficiel undersøgelse på skolen så ville der nok være endnu flere, som i hemmelighed drømte om at trykke deres læber mod Michaels kønne ansigt og deres små bryster mod hans velproportionerede drengeskrop.

Men Michael var *sej*. De uanseelige småpiger som stod i kø for at få lidt opmærksomhed, havde han et cool forhold til; de måtte søge opmærksomhed andre steder. Enkelte havde endda genert tilbudt sig ved særlige lejligheder, skolefester og den slags - f.eks. hende med de tykke, runde briller, som gik to klasser under Michael. Det var til sidste skoleafslutning. I stedet havde han valgt at kissemissie med en høj pige fra sin egen klasse indtil pigen med de runde briller beskæmmet og ulykkelig var listet bort.

Det var et par måneder siden, men nu var ferien forbi, og Michael stiledede højere. Pigerne i hans egen klasse var faktisk for små. De var umodne. Michael havde nemlig et stykke tid tænkt på at det var på tide, han etablerede et *modent* forhold. Der var ganske vist visse problemer, for i grunden var han jo nok heller ikke selv gammel nok til et modent forhold. Når han så sig i spejlet uden tøj på, så manglede der nemlig stadig det meste af den hårpragt som skulle bekræfte, at han var parat til et modent forhold.

Men lysten fejlede ikke noget, den forstyrrede både hans opmærksomhed og hans sunde nattesøvn. Han havde også læst en masse om det. For eksempel vidste han hvordan man *tilfredsstillede* kvinder, modne kvinder vel at mærke som kunne matche hans ny viden og talenter.

Her var det så hans fornøjede hoppen hen ad vejen kom ind i billedet, for han var på vej til noget som helt sikkert kunne udvikles til et modent forhold, hvis han greb det rigtigt an. En højstatus date lige efter planen selvom det med det modne lige skulle styres en smule, indtil problemet med hårvæksten havde fundet et acceptabelt leje. Det var han sikker på snart ville ske. En uges tid måske! Så ville han være parat. Og *Linda* var simpelthen skolens lækreste skår. Hun gik to klasser over Michael, i afgangsklassen, hvilket sås tydeligt på hendes figur. Der var alt hvad en fjortenårig kunne begære, og det gjorde Michael. I sine vågne natstunder havde han tænkt over en del *modne* ting man kunne gøre med Linda, - såsom at lægge hænderne på de to halvkugler der prydede hendes forparti og gjorde hende til drengenes foretrukne fantasiobjekt, når de pudsede lampen. Mere end det. Han havde tilfredsstillet Linda. I fantasien altså. Læsningen havde givet ham en masse øvelse i den ting, som helt sikkert ville komme ham til gode nu, hvor han vistnok (der var en lille sommerfugl

som stædigt blev ved at lave kunstflyvning i hans mave) var på vej til at indlede et modent forhold til Linda.

Ikke blot havde Linda de fysiske attributter der gjorde sådant et forhold interessant, hun var også morsom, fræk og veltalende med et direkte sprog som flere ældre lærere syntes var en del for avanceret til skolebrug. Men Linda var tydeligvis på vej væk fra skolen. På vej til noget større. For eksempel røg hun cigaretter, og hun blev tit hentet lige fra skolen af fyre i hurtige biler. Ramponerede ganske vist, men helt sikkert hurtige. Barracuda og Manta og den slags, med pelsværk dinglende fra antennerne og enorme lydanlæg i bagruderne. Drengene diskuterede professionelt de forskellige bilers præstationer. I det stille gjorde de sig desuden en del tanker om selv at afhente Linda i sådan en øse. Køre op foran skolen, nonchalant række over i passagersiden og åbne døren. "Hop ind skat, så smutter vi," - og køre væk i støvsky og hjulspind.

Linda var svaret på Michaels drøm om en date der matchede hans nye ambitioner, - og når han havde en velflyvende sommerfugl i maven, var det egentlig ikke af nervøsitet over måske ikke at være voksen nok til en pige som Linda (når man altså så bort fra det lille problem med hårvæksten), det var mere på grund af den usædvanlige måde, som aftalen var kommet i

stand på. Det var nemlig Linda som en dag pludselig kom imod ham på fortovet lige ud for hans forældres hus, - alene. Ingen veninder, ingen andre fyre, - bare Linda. Og Michael der stod som en saltstøtte med hånden på havelågen. Linda vinkede til ham for at han ikke skulle gå ind (det havde hun ikke behøvet), og standsede lige ud for ham. Tæt. Hendes fantastiske bryster strittede frem mod Michael der var mindre end Linda og måtte samle sig gevaldigt for at kigge op på hendes ansigt.

"Hej Michael."

"Hej Linda."

"Er det her du bor."

"Ømmh ... "

"Jeg kom lige forbi, - der var noget jeg ville spørge dig om."

Hun så på ham med et blik, der fik hans knæ til at sumpe.

"Ømmh ... "

"Jeg tænkte, om du ville hjælpe mig med nogle lektier, jeg ved du er ... ret dygtig i skolen, så jeg tænkte at ... "

Hun sagde også noget mere som Michael ikke hørte. Det var heller ikke nødvendigt for heldigvis gav hun ham en seddel med sin adresse (sedlen var skrevet i forvejen).

"Så ses vi på lørdag."

Det hørte han. Så alt var i skønneste orden måske bortset fra at det altså var Linda, der havde etableret en date og strengt taget ikke ham. Derfor sommerfuglen. Det undrede ham også lidt at Linda boede i denne pæne del af byen. Han havde forestillet sig noget mere - tja, eksotisk måske.

Kapitel 2

Michael var sådan set ikke forelsket i Linda, han var betaget - af hende og af sine egne evner. Så da han gik gennem en enorm have og bankede på døren (der var ingen klokke) til en gammel villa i to etager med højt, spidst tag og duftende roser langs muren, forholdt sommerfuglen sig i ro.

Linda lukkede op. Skolens flotteste date. Hun sendte ham et forsigtigt smil - helt usædvanligt for Linda.

"Det var godt du havde tid Michael, lad os gå op på mit værelse."

Hendes stemme var lige så forsigtig som hendes smil, næsten usikker. Hun kan plukkes, tænkte Michael med tanke på roserne ved husmuren.

"Vi skal op ad trappen."

Michael drejede til siden og fandt gelænderet. Den tunge lyd fra døren som faldt i bag ham, fik sommerfuglen til at virre med vingerne.

Lindas værelse var en overraskelse. Det var

nydeligt og meget hyggeligt, men anderledes end Michael havde forestillet sig. Michael havde faktisk set en del pigeværelser i sin karriere, og dette passede ikke rigtigt til hans forestilling om Linda. Der var bogreoler og et stort arbejdsbord med papirer i ordnede stabler og hylder nedenunder. På hylderne stod rækker af små beholdere med ubestemmeligt indhold som mest mindede Michael om skolens biologilokale. Linda var åbenbart interesseret i biologi. På de skrå vægge (værelset lå lige under taget) hang der plakater. Ikke pigeplakater, men kunst- og musikplakater fra klassiske koncerter. Sengen så dog helt rigtig ud - lys træramme og turkisfarvet sengetæppe. Der lå endda dukker ved hovedgærdet - og et sæt karmoisinrødt pigenattøj som var pænt lagt sammen og virkede småt i betragtning af Lindas veletablerede fysik, - men lovende. På opslagstavlen hang et par klassefotografier fra skolen. Lindas klasse var der ikke, men et par af skolens mindre klasser var der - og Michaels egen. Michael følte sig smigret, han havde tydeligvis gjort indtryk.

Men lige nu tog Linda lektielæsningen alvorligt. Hun havde virkelig behov for hjælp, og selvom hun gik to klasser over Michael var der brug for hans indsats. Michael var god til at skrive, og Linda skrev elendigt. Hun var bagud med flere rapporter, og Michael forstod at hans boglige evner ville kunne

bringe ham vidt her. I lang tid arbejdede de, diskuterede og skrev. De sad tæt ved hinanden, og Lindas arm rørte flere gange ved Michael. Til sidst blev Linda træt.

"Jeg er meget glad for at du vil hjælpe mig, jeg har cola og chips i køkkenet."

Lidt efter var hun tilbage med en bakke med chips og to glas cola. Da hun ville række bakken forbi Michael og sætte den på bordet, snublede hun og væltede colaen ned over ham. "Åh Gud, Michael, det må du undskylde!"

"Skidt med det,"

"Lad mig tørre det af, - nej det går ikke, tag skjorten af, jeg kan vaske den med det samme, ellers bliver den ødelagt."

Michael tog skjorten af, den var blevet nasset og våd ligesom han selv, og Linda løb ud med den. "Du kan vaske dig ude på toilettet."

Michael fik sig vasket og var igen fit for fight samtidig med at Linda kom tilbage.

"Lad os arbejde videre."

"Du er ikke vred?"

"Selvfølgelig ikke."

De arbejdede videre et stykke tid, Michael var nu kun iført sine korte shorts og sad med nøgen overkrop. Han følte sig varm og underlig. Det gik ellers godt med skriveriet, men så gik sommerfuglen

igen på vingerne, da Linda bøjede sig tæt hen til ham. De så på hinanden.

"Du er pæn, Michael."

"Æh, - Jeg synes også du er pæn Linda."

Sommerfuglen afslørede et helt nyt talent for kunstflyvning - tredobbelt loop.

"Michael, - måske skal vi prøve at komme sammen?"

"Det kan vi da godt."

Der var noget her han ikke kunne styre, men udviklingen gik den helt rigtige vej. Linda tøvede genert, så bøjede hun sig forsigtigt frem og kysede ham let på munden. Michael besvarede kysset, han kunne faktisk kysse, det havde han jo prøvet før, og Linda trak sig usikkert tilbage. Michael følte sig på kendt grund og fulgte efter for et nyt kys. Han lagde hænderne på Lindas talje. Linda skubbede ham lidt væk. "Ikke mere Michael, vi er nødt til at skrive min rapport færdig."

De skrev. De brændte. Der gik et minut. De vendte sig mod hinanden. Michael lagde an til ny oral kontakt og bevægede hænderne. Linda tøvede.

"Vent, Michael."

Michael standsede. "Hvad mener du?"

"Jeg har ikke kysset ret mange drenge før!"

Michael måbede.

"Jeg tør bedre kysse hvis du ikke rører ved mig."

Michael flyttede hænderne tilbage og ansigtet mere frem.

"Du rører mig ikke?"

Michael signalerede med et lille hovedryst. Linda nærmede sin mund til Michaels, og trak sig væk igen. "Michael, jeg ... jeg vil gerne være sikker på, du ikke rører mig."

Michael nikkede.

"Jeg vil gerne være sikker på du ikke *kan* røre mig."

Han undredes.

"Hvordan ... æh?"

"Der er noget jeg gerne vil."

"Ja ... ?"

"Jeg ved ikke rigtig om jeg tør sige det, det er noget jeg har læst."

"Hvad er det?"

"Du må ikke grine ad mig."

"Sig det."

"Jeg vil gerne binde dine hænder på ryggen så jeg er sikker på, du ikke rører mig!"

"Men ... ?"

"Det er altså bare noget jeg har læst ... i en bog for piger. Så tør jeg bedre kysse."

Michael havde ikke læst den bog, men han havde respekt for bøger. Han havde selv lært en masse ved at læse bøger. Han anede dog, at et eller andet vigtigt her var gået ham forbi, men lige nu havde han styr på

sommerfuglen, for Linda havde brug for hans hjælp til at lære at kysse.

"Okay, det kan vi godt."

"Tak, Michael."

Linda havde en vældig god stofsnor i den nærmeste skuffe.

"Vend dig om."

Michael vred sig rundt på stolen så han havde ryggen mod Linda.

"Tag hænderne om på ryggen."

Michael krydsede sine håndled på ryggen. "Behøver du gøre det rigtigt?"

"Jo, det skal være rigtigt så du ikke kan få hænderne fri."

"Okay."

"Jeg har aldrig prøvet at binde nogen, jeg ved ikke om jeg kan."

"Prøv bare."

I betragtning af at Linda aldrig før havde prøvet at binde, så var hun forbløffende fingernem, og Michaels håndled blev effektivt bundet, hverken for stramt eller for løst - bare effektivt.

"Vend dig om."

Michael drejede rundt, Lindas mund var parat til kys, og hendes øjne strålede af et eller andet som Michael ikke havde bemærket tidligere - det lignede stor fornøjelse. Et nyt lille kys og pludselig lå Lindas

hænder på Michaels ribben.

"Du er pæn når du ikke har skjorte på. Jeg vil gerne røre ved dig."

"Men ... "

"Det ved jeg godt, men det er noget andet med piger, jeg må godt røre ved dig ikke?"

"Jo, men."

"Du skal ikke være genert, det er kun piger som er generte, jeg elsker at se drenge uden skjorte på som er bundet. Det er lige som på film. Det er mindst et kys værd!"

Linda kyssede Michael igen. Denne gang var hun ikke spor forsigtig. Denne gang var hun Linda. Hende som blev hentet fra skolen i hurtige biler.

"Lad os lægge os på sengen," sagde hun, "det er bedre."

Hun puffede Michael op af stolen og over mod sengen, hun var et hoved højere end ham og med muskuløse arme. Michael havde også pæne muskler og en fast krop, og han var god til gymnastik, men han var spinklere end Linda. I øvrigt gjorde han ikke modstand, han syntes stadig han vidste hvad der foregik. Linda puffede ham ned på sengen. "Læg benene op." Michael lagde sig på ryggen med fødderne ud over sengens endestykke. Linda havde en ny snor. Michael ville egentlig protestere, men glemte det og Linda bandt hans ankler sammen og derpå fast

til sengens træramme. Hun satte sig på sengen.

"Du er altså meget sød!"

Michael ville rejse sig, men Linda skubbede ham tilbage på sengen. Så trak hun en snor som tilfældigvis lå under sengen og som allerede var gjort fast i den ene side, hen over Michaels bryst og ned til den anden side. Den var ikke voldsomt stram, men Michael kunne ikke mere rejse sig. Denne gang forsøgte Michael at komme med en seriøs indsigelse.

"Linda, jeg vil ikke ... "

"Det vil jeg heller ikke, jeg tror du er for lille til mig!"

"Hvad mener du, vil du godt slippe mig fri nu?"

"Bestemt ikke, men jeg kan godt forstå at Victoria gerne vil have dig!"

Michael fattede ikke en brik. "Hvad vil ... ?"

Linda så på sit ur.

"Jeg har faktisk en aftale med min kæreste, men Victoria kommer om et øjeblik. Så kan hun forklare. Det er hendes hus vi er i."

Michael anede ikke hvad Linda talte om.

"Jeg har hjulpet Victoria med hendes lille plan. Victoria er ret kvik. Så snart hun kommer, smutter jeg. Men jeg vil lige ... ,"

Linda lagde en hånd på Michaels bryst, med den anden trak hun hurtigt ud i hans shorts.

"Michael, du *er* altså for lille til mig!"

Nu protesterede Michael.

"Slip mig fri, vil du ikke nok, jeg siger ikke noget."

"Beklager, jeg har fået en god betaling for det her."

"Bare mine hænder."

"Slet ikke dine hænder, det vil Victoria ikke bryde sig om."

"Hvad mener du?"

"Vent, nu kommer hun."

De hørte entredøren åbne og små hurtige trin op ad trappen. Michael stirrede som en gal mod døren. Så kom Victoria ind.

Kapitel 3

Brillerne var de samme, men hun var blevet højere, lidt mere kantet, med små faste pigeformer i et fikst pigedress. Slet ikke noget der kunne måle sig med Linda, men dog en forandring til det bedre. Han havde ikke set hende siden han nedgjorde hende ved afslutningsfesten. Hun var ikke kommet i skole efter sommerferien, og han havde glemt alt om hende. Bag de tykke brilleglas glimtede øjnene levende og - især - intelligent.

"Har du ham?"

"Lige efter planen."

"Hej Michael, det er længe siden."

"Vil I godt slippe mig fri,"

"Beklager Michael, - hvordan fik du skjorten af

ham?"

"Jeg brugte tricket med colaen. Det virkede som du sagde."

"Gjorde han modstand?"

"Overhovedet ikke, peace of cake. Drengene er bare så nemme."

"Forsøgte han på noget?"

"Han vil gerne kysse, det er vist det eneste han har prøvet, men er du sikker på du vil have ham, jeg kiggede efter, og han er altså ikke så gammel."

"Det er helt i orden, jeg har jo nogle særlige interesser."

"Det ved jeg godt, men det forstår jeg mig ikke på, jeg er bare en almindelig pige."

"Du er god nok Linda, jeg er glad for du ville hjælpe mig."

Linda tog sin backpack fra gulvet og stak hånden ned i den som om hun ville føle sig helt sikker på indholdet.

"Det var mange penge du gav mig, er de fra din far?"

"Ja, min far er meget rig."

"Men også lidt skør?"

"Ja."

"Lige som dig?"

"Ja, vi er begge to lidt skøre."

Linda snørede rygsækken.

"Nå, men tak for pengene, min kæreste henter mig om lidt, vi rejser i aften, vi har virkelig brug for de penge. Jeg skal aldrig i skole mere."

"Farvel, Linda, - og tak."

De hørte lyden af en Barracuda med defekt lydpotte. Linda var henne ved døren, allerede optaget af sit kommende liv.

"Farvel Victoria, Farvel Michael."

"Linda, hjælp mig, - hun er sindssyg!"

"Det tror jeg ikke, men hun er vældig klog - en slags geni vistnok, - og jeg tror hun kan lide dig."

Med disse ord forsvandt Linda. Til lyden af hjulspind i en støvsky der slettede alle spor, drønedede hun bort og ind i sin egen historie.

Michael drønedede ingen steder, men han havde lige lært en masse nyt der ikke stod i hans bøger. Nyt om Linda som ikke var nogen dum gås, men bare en lavkastepige der aldrig ville få en uddannelse. Og om Victoria? - her følte Michael at han endnu havde det bedste til gode - eller var det det værste?

Kapitel 4

Da Linda nu var væk, og Michael var alene med Victoria, fik han den tanke at situationen godt kunne håndteres fornuftigt, - han vidste med sig selv hvor opvakt han var. Desuden var han to år ældre end Victoria, og Victoria var ikke ret stor af krop selvom

hun havde forandret sig. Alene med Victoria kunne sagen klares. Hun måtte være forelsket i ham siden hun havde gjort sig så megen ulejlighed.

Forskellige taktiske ideer tog form i Michaels hoved. Hvad hvis hendes forældre kom hjem? Så havde hun virkelig problemer. Han kunne også nævne sine egne forældre. Der var desuden helt nærliggende taktiske mål såsom at få hænderne fri eller i det mindste komme til at ligge lidt mere behageligt. Dernæst, når han først fik fat i Victoria, så ... han vidste ikke lige hvad der så skulle ske, men det skulle han nok finde ud af.

Victoria gjorde ingenting - eller rettere, hun åbnede sin skoletaske, tog bøger frem (det var ikke nogen Michael havde set før), satte sig ved sit arbejdsbord og kiggede kort på Michael - vurderende syntes han, inden hun begyndte at læse. Hun var sgu sindssyg. Michael besluttede sig for at tage initiativet, det havde altid været hans bedste strategi.

"Linda sagde, du ville forklare ... "

Victoria læste videre.

"Okay, Victoria, det var fantastisk godt gået af Linda, - æh af dig også."

Victoria svarede uden at se op, "Linda er god nok, men det er jeg ikke."

"Selvfølgelig er du det."

"Jeg var ikke god nok ved skolefesten!"

Michael indså i et glimt at han var kommet fantastisk dårligt fra start og havde begået sin første brøler - eller var det den tiende? Det var ikke nogen god ide at omtale Linda, heller ikke skolefesten - slet ikke. Han prøvede noget andet.

"Det er altså dig som bor her? Du bor jo pænt. Og dine forældre?"

"Min far bor her, men ikke så tit, han har sit eget arbejde."

"Bor du da alene her?"

"For det meste - hvis jeg ikke har gæster."

"Så er jeg måske din gæst."

"På en måde."

Der var noget helt galt. Ingen bevægelse i tingene, men en lille kortsigtet forbedring kunne måske alligevel opnås.

"Jeg vil vældig gerne tale med dig, men jeg ligger altså ikke så godt, vil du ikke nok løse mine hænder?"

"Bestemt ikke Michael, så løber du hjem, eller også bliver du grov over for mig. Det tror jeg godt du kunne finde på."

Han skulle klare det her på den ene eller anden måde, og tænkte på den sædvanlige: Jeg har efterladt et brev i en bankboks i Geneve med oplysning om denne adresse hvis jeg ikke er tilbage inden en time, vil - osv. Tilpasset de konkrete omstændigheder lød det:

"Mine forældre venter på mig."

Svaret kom fra den automatiske telefonsvarer:

"Nøj de gør ikke, de er væk hele weekenden, det ved du godt, vi er her alene."

Dammit! Hun var sgu kvik, det var jo også det Linda havde sagt.

"Men din far ... ?"

"Jeg fortalte ham at du skulle komme, og at jeg helst vil arbejde alene. Det var han helt indforstået med."

Michael opgav at forstå. Hun var sindssyg! Han måtte gå langsommere frem, udnytte sine talegaver til det yderste og tale om det som hun helst ville høre om. Det lå faktisk lige for. Victoria var forelsket, - skrupskør, men forelsket, og forelskede småpiger lå inden for hans erfaringsområde. Michael besluttede at spille med - og ud - sit stærkeste kort.

"Okay Victoria, så lad os tale om - os to."

Victoria opfattede tilsyneladende ikke Michaels generøse tilbud, eller også var hun overvældet af hans modne tilgang til emnet. Han var jo trods alt 2 år ældre end hende. Da hun ikke reagerede, tænkte Michael han måtte gøre budskabet mindre sofistikeret og nemmere forståeligt - give hende et tilbud som ikke kunne afslås.

"Victoria, jeg vil godt komme sammen med dig. Måske kan vi - nå ja, komme sammen."

Victorias svar var kort, men instruktivt: "Det er jeg sikker på du vil, men det ville du ikke til skolefesten!"

Michaels duplik var til gengæld hurtig - alt for hurtig. "Du kunne da bare have spurgt!"

"Det gjorde jeg faktisk."

"Undskyld Victoria, det var et uheld, jeg vidste det ikke, jeg kan godt lide dig, jeg skal aldrig gøre det mere."

"Nej, det er jeg sikker på, og jeg kan også godt lide dig, men ved du hvad jeg ikke kan lide Michael? Jeg kan ikke lide at blive til grin ved en skolefest. Jeg burde selvfølgelig være for klog til at tage mig af den slags, men det er jeg ikke, ikke klog på den måde, jeg er kun 12 år, jeg er klog på den voksne måde. Jeg er meget dygtig i skolen. Mit gennemsnit er 12.6! Derfor går jeg ikke i almindelig skole mere, jeg studerer på en privat skole. Min far er videnskabsmand, det vil jeg også være. Synes du det lyder sindssygt?"

"Naturligvis ikke Victoria! Det var bare noget jeg kom til at sige da Li ... da hun gik."

"Men Michael, jeg er nok lidt sindssyg, eller i hvert fald en smule skør. Da du ydmygede mig til skolefesten, blev jeg vred. Jeg kunne ikke forstå hvorfor du ikke ville være sammen med mig. Derfor begyndte jeg at studere forplantning. I min nye skole bliver vi opmuntret til at gøre selvstændige forsøg. Det er lige som at lave lektier, det er bare mere

videnskabeligt. Jeg ville studere drenge når de er sammen med piger, og - så var det jeg fik ideen med at få Linda til hjælpe mig."

Der faldt *ikke* brikker på plads i Michaels ellers udmærkede hoved. Victoria - geni. Det var det Linda havde sagt, og han tænkte på de underlige ting på Victorias hylder. Victoria studerede biologi. Han var blevet narret af en smart pige fra ældste klasse og et lille tøsegeni som var forelsket i ham. Men narret til hvad? Et øjeblik mistede hans tanker fokus, men sommerfuglen i hans mave forstod det bedre end ham selv, den foretog et pludseligt overraskende styrtdyk mod hans nedre regioner, helt ned hvor - NEJ. Michael mærkede det kildede på en måde, som var yderst ubelejligt lige nu. Men det kunne da ikke være den slags lille geni-Victoria tænkte på? Det var hun vel for lille til. Michael fik en fornemmelse af det var de helt forkerte bøger, han havde læst.

Victoria satte sig på sengekanten der hvor Linda før havde siddet, hun var mindre end Linda, men på en måde fyldte hun mere.

"Tak for tilbuddet Michael, måske - jeg ved ikke rigtigt - måske er vores forhold for - nå ja - for ulige. "

Michael misforstod.

"Victoria, du skal ikke tage det så alvorligt hvad jeg siger."

"Det gør jeg heller ikke," (forholdet *var* ulige!) "jeg

har mine egne interesser, jeg ville bare gerne forklare dig det, - bagefter så ..."

"Så slipper du mig fri?"

"Nej."

"Hvad så bagefter?"

"Så skal du hjælpe mig med mine lektier!"

Kapitel 5

Af en eller anden irrationel årsag befandt Michael sig stadig på misforståelsernes holdeplads.

"Naturligvis, det vil jeg gerne, jeg hjalp også Li ...
Jeg mener, det vil jeg gerne, jeg kan godt lide dig. "

"Jeg kan også godt lide dig, Michael, jeg er interesseret i drenge ligesom andre piger på min alder - bare på min egen måde. Ved du hvad jeg virkelig godt kan lide?"

Michael rystede forundret på hovedet.

"Hvad kan du godt lide Victoria?"

"Jeg kan godt lide drenge som har hænderne bundet på ryggen og ikke har noget tøj på!"

"Men Victoria, jeg har ... ?"

"Jeg mener *helt* uden tøj på!"

Omsider forstod Michael. Det *var* den slags som Victoria tænkte på - lille geni-Victoria med 12.6 i gennemsnit og det intelligente blik bag de tykke brilleglas. Han indså at Victoria ikke var for lille - ikke til noget som helst, - og at det var de forkerte bøger,

han havde læst. Et kort øjeblik tænkte han på om de kunne byttes.

Imens han tænkte, trak Victoria shortsene af ham.

Kapitel 6

Sommerfuglen fløj op. Den foldede vingerne ud og viste sig i al sin bevægelige skønhed. Victoria greb den mellem sine hænder, og den hvilede på hendes håndflade.

Først ville Michael ikke, men så ville han godt alligevel, - alt det som Victoria ville, - og på en måde var det noget rod og ikke som i bøgerne - for det var jo ham som skulle ville alt det modne og ikke lille Victoria, som studerede forplantning. Men Victoria fik lavet sine lektier, - hun var ikke mere vred på Michael, og Michael fik - senere - alligevel brug for sin nyerhvervede boglige viden.

Derfor var det mørkt da han omsider spadserede hjem. Mens han gik, foretog han små hop som han altid gjorde, når han var i godt humør, - på det punkt havde intet forandret sig.

Sommerfuglen sov, - den sad i en rose mellem andre roser tæt ved en husmur. Roserne havde lukket sig, men deres duft hang stadig i den lune natteluft.